Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU MÄÄRUS (kümnes koda)

16. juuni 2021 *

Apellatsioonkaebus – Euroopa Kohtu kodukorra artikkel 181 – Majandus- ja rahapoliitika – Määrus (EL) nr 1024/2013 – Artikli 18 lõige 1 – Krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve – Euroopa Keskpangale (EKP) antud eriülesanded – Rahalise haldussanktsiooni määramine usaldatavusnõuete rikkumise eest – Määrus (EL) nr 575/2013 – Artikli 26 lõige 3 – Omavahendite nõuded – Kapitaliinstrumendid – Lihtaktsiate emissioonid – Klassifitseerimine esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks (CET 1) – Pädeva asutuse eelneva loa puudumine – Hooletusest toime pandud rikkumine

Liidetud kohtuasjades C-456/20 P – C-458/20 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 21. septembril 2020 esitatud kolm apellatsioonkaebust,

Crédit agricole SA, asukoht Montrouge (Prantsusmaa) (C-456/20 P),

Crédit agricole Corporate and Investment Bank, asukoht Montrouge (Prantsusmaa) (C-457/20 P),

CA Consumer Finance, asukoht Massy (Prantsusmaa) (C-458/20 P),

apellandid,

esindajad: *avocats* A. Champsaur ja A. Delors,

menetluse teine pool:

Euroopa Keskpank (EKP), esindajad: C. Hernández Saseta ja A. Pizzolla ning D. Segoin,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (kümnes koda),

koosseisus: koja president M. Ilešič, viienda koja president E. Regan (ettekandja) ja kohtunik I. Jarukaitis,

kohtujurist: J. Kokott,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

arvestades vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artiklile 181 pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi põhistatud määrusega,

on teinud järgmise

määruse

1 Oma apellatsioonkaebustes paluvad Crédit agricole SA (C-456/20 P), Crédit agricole Corporate and Investment Bank (C-457/20 P) ja CA Consumer Finance (C-458/20), et tühistataks Euroopa Liidu Üldkohtu 8. juuli 2020. aasta kohtuotsused Crédit agricole *vs.* EKP (T-576/18, edaspidi „esimene vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2020:304), Crédit agricole Corporate and Investment Bank *vs.* EKP (T-577/18, edaspidi „teine vaidlustatud kohtuotsus“, ei avaldata, EU:T:2020:305) ning CA Consumer Finance *vs.* EKP (T-578/18, edaspidi „kolmas vaidlustatud kohtuotsus“, ei avaldata, EU:T:2020:306) (edaspidi koos „vaidlustatud kohtuotsused“), millega Üldkohus jättis rahuldamata nende hagid, milles paluti tühistada Euroopa Keskpanga (EKP) 16. juuli 2018. aasta otsused ECB/SSM/2018-FRCAG-75, ECB/SSM/2018-FRCAG-76 ja ECB/SSM/2018-FRCAG-77 (edaspidi „vaidlusalused otsused“), mis võeti vastu nõukogu 15. oktoobri 2013. aasta määruse (EL) nr 1024/2013, millega antakse Euroopa Keskpangale eriülesanded seoses krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga (ELT 2013, L 287, lk 63), artikli 18 lõike 1 alusel ja millega määrati neile Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 575/2013 krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT 2013, L 176, lk 1; parandused ELT 2017, L 20, lk 2; ELT 2013, L 321, lk 6, ja ELT 2013, L 208, lk 68) artikli 26 lõikes 3 ette nähtud põhiomavahendite nõuete vältava rikkumise eest rahalised haldussanktsioonid vastavalt summades 4 300 000 eurot, 300 000 eurot ja 200 000 eurot.

Õiguslik raamistik

Määrus nr 575/2013

2 Määruse (EL) nr 575/2013 teise osa „Omavahendid“ I jaotise „Omavahendite elemendid“ 2. peatüki „Esimese taseme põhiomavahendid“ redaktsioonis, mis kehtis enne Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 2019. aasta määruse (EL) 2019/876 (ELT 2019, L 150, lk 1) jõustumist, (edaspidi „määrus nr 575/2013“) oli artikli 26 „Esimese taseme põhiomavahendite kirjed“ lõikes 3 sätestatud:

„Pädevad asutused hindavad, kas emiteeritud esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvad instrumendid vastavad artiklis 28 või vajaduse korral artiklis 29 sätestatud tingimustele. Kapitaliinstrumentide puhul, mis on emiteeritud pärast 28. juunit 2013, klassifitseerivad krediidiasutused ja investeerimisühingud kapitali esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks alles pärast seda, kui pädevad asutused, kes võivad [Euroopa Pangandusjärelevalvega („EBA“)] konsulteerida, on andnud selleks loa.

Kapitaliinstrumentide (välja arvatud riigiabi) puhul, mille pädev asutus on heaks kiitnud esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena klassifitseerimiseks aktsepteeritavana, kuid mille vastavust artiklis 28 või vajadusel artiklis 29 sätestatud tingimustele, on EBA arvates sisuliselt keeruline kindlaks teha, selgitavad pädevad asutused EBA-le oma põhjusi.

EBA koostab, haldab ja avaldab igalt pädevalt asutuselt saadud teabe põhjal loetelu kõigist sellistest kapitaliinstrumentide liikidest igas liikmesriigis, mis kvalifitseeruvad esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena. EBA koostab ja avaldab selle loetelu esimest korda 1. veebruari[l] 2015.

[…]“.

3 Määruse (EL) nr 575/2013 (muudetud määrusega 2019/876) (edaspidi „muudetud määrus nr 575/2013“), mida kohaldatakse alates 27. juunist 2019, artikli 26 lõige 3 näeb ette:

„Pädevad asutused hindavad, kas emiteeritud kapitaliinstrumendid vastavad artiklis 28 või, kui see on kohaldatav, artiklis 29 sätestatud tingimustele. Krediidiasutused ja investeerimisühingud klassifitseerivad emiteeritud kapitaliinstrumendid esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks üksnes pärast seda, kui pädevad asutused on andnud selleks loa.

Erandina esimesest lõigust võivad krediidiasutused ja investeerimisühingud klassifitseerida esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidena järgnevalt emiteeritavad sellises vormis esimese taseme põhiomavahendite instrumendid, mille jaoks nad on juba kõnealuse loa saanud, kui täidetud on mõlemad järgmised tingimused:

a) neid järgnevaid emissioone reguleerivad sätted on sisuliselt samad kui sätted, millega reguleeritakse emissioone, mille jaoks krediidiasutused ja investeerimisühingud on loa juba saanud;

b) krediidiasutused ja investeerimisühingud on teavitanud pädevaid asutusi kõnealustest järgnevatest emissioonidest piisavalt aegsasti enne nende klassifitseerimist esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks.

Pädevad asutused konsulteerivad enne esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks klassifitseeritavatele uues vormis kapitaliinstrumentidele loa andmist EBAga. Pädevad asutused võtavad EBA arvamust nõuetekohaselt arvesse, ja kui nad kavatsevad sellest kõrvale kalduda, esitavad EBA-le kolme kuu jooksul alates EBA arvamuse kättesaamise kuupäevast kirjaliku põhjenduse selle kohta, miks nad otsustasid kõnealusest arvamusest kõrvale kalduda. Käesolevat lõiku ei kohaldata artiklis 31 osutatud kapitaliinstrumentide suhtes.

EBA koostab pädevatelt asutustelt kogutud teabe põhjal iga liikmesriigi nende kapitaliinstrumentide kõikide vormide loetelu, mis kvalifitseeruvad esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvateks instrumentideks, haldab seda loetelu ja avaldab selle. EBA võib kooskõlas [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. novembri 2010. aasta] määruse (EL) nr 1093/2010[, millega asutatakse Euroopa Järelevalveasutus (Euroopa Pangandusjärelevalve), muudetakse otsust nr 716/2009/EÜ ning tunnistatakse kehtetuks komisjoni otsus 2009/78/EÜ (ELT 2010, L 331, lk 12),] artikliga 35 koguda seoses esimese taseme põhiomavahenditesse kuuluvate instrumentidega mis tahes teavet, mida ta peab vajalikuks, et teha kindlaks vastavus käesoleva määruse artiklis 28 või, kui see on kohaldatav, artiklis 29 sätestatud tingimustele ning et hallata ja ajakohastada käesolevas lõigus osutatud loetelu.

[…]“.

Määrus nr 1024/2013

4 Määruse nr 1024/2013 III peatükk „EKP volitused“ sisaldab muu hulgas 2. jagu „Järelevalvet puudutavad erivolitused“, kuhu kuuluvad selle määruse artiklid 14–18. Nimetatud määruse artikkel 18 „Halduskaristused“ sätestab:

„1. Kui krediidiasutused, finantsvaldusettevõtjad või segafinantsvaldusettevõtjad ei täida tahtlikult või hooletuse tõttu mõne asjakohase vahetult kohaldatava liidu õigusakti nõudeid, millega seoses volitatakse pädevaid asutusi asjakohase liidu õiguse alusel kohaldama rahalist halduskaristust, võib EKP talle käesoleva määrusega antud ülesannete täitmiseks määrata rahalised halduskaristused, mis vastavad kuni kahekordsele kasule, mis on saadud sellise rikkumise tulemusel, või kuni kahekordsele kahjule, mis on ära hoitud sellise rikkumise tulemusel, kui kõnealust kasu või kahju on võimalik kindlaks määrata, või kuni 10% juriidilise isiku eelneva majandusaasta aastasest kogukäibest, nagu on määratletud asjakohase liidu õigusega, või muid selliseid rahalisi karistusi, mis võivad olla ette nähtud asjakohase liidu õiguse kohaselt.

[…]

3. Kohaldatavad karistused on tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad. […]

[…]“.

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

5 Vaidlusaluste otsustega määras EKP igale apellandile, kes on tema otsese usaldatavusnõuete täitmise järelevalve all olevad krediidiasutused, määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõike 1 alusel rahalise haldussanktsiooni selle eest, et ta on vähemalt hooletusest toime pannud määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 rikkumise, kuna ta kirjendas ilma pädeva asutuse eelneva asjakohase loata oma esimese taseme põhiomavahendite instrumentidena (edaspidi „CET 1 instrumendid“) mitme lihtaktsiate emissiooni (edaspidi „vaidlusalused emissioonid“) kapitaliinstrumendid.

6 Sellega seoses lükkas EKP tagasi muu hulgas apellantide argumendid, et lihtaktsiad asuvad selle artikli 26 lõike 3 kolmanda lõigu alusel EBA avaldatud loetelus (edaspidi „EBA avaldatud loetelu“). EKP leidis sisuliselt, et isegi kui instrument on selless loetellu kantud, on krediidiasutus siiski kohustatud saama pädevalt asutuselt eelneva loa selle artikli 26 lõike 3 esimese lõigu alusel.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsused

7 Apellandid esitasid Üldkohtu kantseleisse 25. septembril 2018 saabunud hagiavaldused, milles igaüks palus, et tühistataks vaidlusalustest otsustest see, mis teda puudutab.

8 Oma hagis tuginesid apellandid kahele väitele. Esimene väide, mis käsitles pädevuse ületamist, jagunes kolme ossa. Esimene väiteosa käsitles määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 rikkumist. Teise osa kohaselt oli rikutud määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõiget 1 ja õiguskindluse põhimõtet. Kolmas väiteosa puudutas apellantidele määratud rahalise haldussanktsiooni proportsionaalsust. Teise väite kohaselt oli rikutud õigust olla ära kuulatud.

9 Vaidlustatud kohtuotsustes lükkas Üldkohus need väited tagasi aspektist, mis puudutas kahtlust seoses vaidlusaluste otsuste õiguspärasusega osas, milles nendega tuvastati määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 rikkumine apellantide poolt.

10 Seevastu, analüüsides kõigepealt omal algatusel põhjendamiskohustuse järgimist seoses määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõike 1 alusel määratud rahaliste haldussanktsioonidega, otsustas Üldkohus eelkõige esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktides 144 ja 156, teise vaidlustatud kohtuotsuse punktides 127 ja 139 ning kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 130 ja 141, et need otsused olid selles osas ebapiisavalt põhjendatud, kuna sisuliselt ei olnud nendes täpsustatud, mis meetodit kasutades sanktsioonide summad kindlaks määrati. Seetõttu leidis Üldkohus, et sanktsioonid tuleb tühistada, ilma et oleks vaja võtta seisukohta apellantide argumentide kohta, mis puudutasid eelkõige seda, et need karistused on vastuolus õiguskindluse ja proportsionaalsuse põhimõttega.

11 Leides esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktis 157, teise vaidlustatud kohtuotsuse punktis 140 ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktis 142, et EKP hinnangud rahaliste haldussanktsioonide summade kohta olid ülejäänud vaidlusalustest otsustest eraldatavad, tühistas Üldkohus esiteks nende kohtuotsuste resolutsiooni punktis 1 vaidlusalused otsused osas, milles apellantidele see sanktsioon määrati, ning teiseks jättis resolutsiooni punktis 2 hagid ülejäänud osas rahuldamata.

Poolte nõuded ja menetlus Euroopa Kohtus

12 Apellatsioonkaebuses palub iga apellant Euroopa Kohtul:

– tühistada teda puudutava vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkt 2;

– rahuldada tema poolt esimeses kohtuastmes esitatud hagi ja

– mõista kõik kohtukulud välja EKP-lt.

13 EKP palub jätta apellatsioonkaebused rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellantidelt.

14 Euroopa Kohtu presidendi 30. oktoobri 2020. aasta otsusega liideti kohtuasjad C-456/20 P – C-458/20 P menetluse kirjaliku ja suulise osa ning kohtuotsuse huvides.

Apellatsioonkaebused

15 Euroopa Kohtu kodukorra artiklist 181 tuleneb, et kui apellatsioonkaebus on tervikuna või osaliselt ilmselgelt vastuvõetamatu või ilmselgelt põhjendamatu, võib Euroopa Kohus ettekandja-kohtuniku ettepanekul ja pärast kohtujuristi ärakuulamist igal ajal jätta apellatsioonkaebuse põhistatud määrusega tervikuna või osaliselt rahuldamata.

16 Käesolevas apellatsiooniasjas tuleb seda sätet kohaldada.

Esimene väide kohtuasjas C-456/20 P

Esimene väiteosa

– Poolte argumendid

17 Esimese väite esimeses osas väidab Crédit agricole, et kuna Üldkohus leidis, et ta oli toime pannud rikkumise 2016. aasta teises kvartalis seoses vaidlusalustest emissioonidest kahe esimesega, mis viidi läbi 23. juunil ja 12. novembril 2015, siis rikkus Üldkohus õigusnormi määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 tõlgendusest tulenevalt, mille ta ise esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktides 41–63 esitas ja mille kohaselt krediidiasutus võib juhul, kui ta saab selleks pädeva asutuse eelneva loa, kapitaliinstrumendi kirjendada CET 1 instrumendina.

18 Nimelt väidab Crédit agricole, et ta sai 26. juulil 2016 EKP loa kvalifitseerida need kaks vaidlusalust emissiooni CET 1 instrumendiks. Ent nendest emissioonidest – mis kvalifitseeriti eespool nimetatud viisil 30. juunil 2016 konsolideeritud omakapitali ja põhiomavahendite nõuete kvartaliaruandes ning avalikustamiskohustuse täitmisel kolmanda samba raames – teatati EKP-le ja need avaldati 12. augustil 2016. Talle ei saa seega ette heita mingit rikkumist.

19 EKP leiab, et see argumentatsioon on edutu ja igal juhul põhjendamatu.

– Euroopa Kohtu hinnang

20 ELTL artikli 256 lõike 1 teisest lõigust, Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust ja Euroopa Kohtu kodukorra artikli 168 lõike 1 punktist d tuleneb, et apellatsioonkaebuses tuleb näidata täpselt kohtuotsuse kritiseeritavad osad, mille tühistamist nõutakse, samuti seda nõuet konkreetselt põhjendavad õiguslikud argumendid, vastasel juhul on apellatsioonkaebus või asjasse puutuv väide vastuvõetamatu (2. märtsi 2021. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Itaalia jt, C-425/19 P, EU:C:2021:154, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika).

21 Käesoleval juhul tuleb märkida, et esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktis 92 tuvastas Üldkohus, et kolm vaidlusalust emissiooni klassifitseeriti CET 1 instrumentideks 2016. aasta teises kvartalis, nimelt 30. juunil 2016 ja seega enne 26. juulit 2016, mil EKP sellist klassifitseerimist lubas.

22 Ent oma esimese väite esimese osa põhjendamiseks esitatud argumentides leiab Crédit agricole – kinnitades selgelt, et see klassifitseerimine toimus 30. juunil 2016 –, et kuupäev, mis tuleb aluseks võtta, et teha kindlaks, kas ta rikkus määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikes 3 ette nähtud kohustust saada eelnev luba, ei ole mitte 30. juuni 2016, vaid 12. august 2016, mil ta sellest klassifitseerimisest EKP-le teatas ja selle avaldas.

23 Tuleb siiski tõdeda, et Crédit agricole ei selgita, miks Üldkohus selles osas õigusnormi rikkus, kui ta esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktis 92 võttis selle sätte rikkumise tuvastamisel aluseks kuupäeva 30. juuni 2016.

24 Järelikult tuleb kohtuasjas C-456/20 P esitatud esimese väite esimene osa ilmselge vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väiteosa

– Poolte argumendid

25 Esimese väite teises osas väidab Crédit agricole, et kuna Üldkohus leidis, et ta pani toime rikkumise 2016. aasta teises kvartalis, rikkus Üldkohus õigusnormi sellega, et ta rikkus leebema karistusseaduse tagasiulatuva jõu põhimõtet, mis on sätestatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 49 lõike 1 kolmandas lauses, ning Euroopa Kohtu ja Euroopa Inimõiguste Kohtu praktikat, sest ta ei kohaldanud muudetud määruse nr 575/2013 artikli 26 lõiget 3 kolmanda vaidlusaluse emissiooni suhtes, mis toimus 21. juunil 2016, vaid tuvastas rikkumise ka seoses selle emissiooniga. Nimelt on see uus säte leebem karistusnorm, kuna see näeb ette, et teatud tingimuste täitmisel ei ole hilisemate emissioonide korral, mille tingimused on samad, mis juba loa saanud emissioonidel, nõutav eelneva loa saamine, vaid piisab lihtsast teatamisest.

26 Käesoleval juhul vastab aga kolmas vaidlusalune emissioon muudetud määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikes 3 ette nähtud tingimustele, arvestades, et seda emissiooni reguleerivad samad sätted, mis reguleerivad ka kaht esimest vaidlusalust emissiooni, mille suhtes saadi CET 1 instrumentidena klassifitseerimise luba 26. juulil 2016, ning arvestades, et selle kolmanda emissiooni tingimustest teatati EKP-le 22. juunil 2016 ehk ligikaudu kaks kuud enne selle emissiooni klassifitseerimist CET 1 instrumendina 12. augustil 2016.

27 Sellega seoses leidis Üldkohus esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktis 72 vääralt, et leebema karistusseaduse tagasiulatuva jõu põhimõte ei ole enne õigusliku raamistiku muutmist vastu võetud akti õiguspärasuse kontrollimisel asjakohane. Euroopa Inimõiguste Kohtu praktikast tuleneb nimelt, et kui süüteo toimepanemise ajal kehtinud karistusõiguse normid ja enne lõpliku kohtuotsuse kuulutamist vastu võetud hilisemad karistusõiguse normid on erinevad, peab kohus kohaldama norme, mis on isikule kõige soodsamad (Euroopa Inimõiguste Kohus, 18.7.2013, Maktouf ja Damjanović *vs.* Bosnia ja Hertsegoviina, ECHR:2013:0718JUD000231208, punkt 65). Seega, kuna sanktsioon ei olnud Üldkohtule hagi esitamise staadiumis lõplik, oleks Üldkohus pidanud seda muudatust arvesse võtma, sest selle tagajärjel ei olnud vaidlusaluse kolmanda emissiooniga seotud etteheidetavad teod enam õigusvastased, mille tõttu ei saanud enam sanktsiooni määrata.

28 EKP on seisukohal, et see argumentatsioon ei ole kuidagi põhjendatud.

– Euroopa Kohtu hinnang

29 Tuleb meenutada, nagu tegi Üldkohus esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69 ja 70, et leebema karistusseaduse tagasiulatuva jõu põhimõte on liidu õiguse üldpõhimõte (vt selle kohta 11. märtsi 2008. aasta kohtuotsus Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, punkt 59 ja seal viidatud kohtupraktika), mis on nüüd sätestatud harta artikli 49 lõike 1 kolmandas lauses (vt selle kohta 7. augusti 2018. aasta kohtuotsus Clergeau jt, C-115/17, EU:C:2018:651, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).

30 Käesoleval juhul ei ole vaidlust selles, et ajal, mil Crédit agricole klassifitseeris kolmanda vaidlusaluse emissiooni CET 1 instrumendina, ei olnud ta saanud faktiliste asjaolude asetleidmise ajal kohaldatavas määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikes 3 nõutud pädeva asutuse eelnevat luba, st

eelnevat luba konkreetselt selle kolmanda emissiooni klassifitseerimiseks, arvestades, et see luba anti hiljem, 29. augustil 2016, mistõttu leidis EKP õigesti, et see apellant oli nimetatud sätet rikkunud.

31 Samas on ka tõsi, nagu Üldkohus esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktis 67 märkis, et liidu seadusandja muutis määruse nr 575/2013 artikli 26 lõiget 3 just ajal, mil esimese astme menetlus oli pooleli.

32 Nimelt, muudetud määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 teises lõigus on nüüd ette nähtud, et erandina selle sätte esimeses lõigus sätestatud reeglist, mille kohaselt peavad krediidiasutused saama eelneva loa kapitaliinstrumentide emissioonide kirjendamiseks CET 1 instrumentidena, võivad need asutused hilisemaid emissioone nii klassifitseerida, kui tegemist on sellises vormis CET 1 instrumentidega, mille jaoks nad on juba kõnealuse loa saanud, ent tingimusel, et esiteks neid järgnevaid emissioone reguleerivad sätted on sisuliselt samad kui sätted, millega reguleeritakse emissioone, mille jaoks need asutused on loa juba saanud, ja teiseks on krediidiasutused teavitanud pädevaid asutusi kõnealustest järgnevatest emissioonidest piisavalt aegsasti enne nende kirjendamist CET 1 instrumentideks.

33 Kuid tuleb tõdeda, et Crédit agricole tugineb oma esimese väite teise osa põhjendamiseks esitatud argumentides väärale eeldusele, nimelt et ta oli juba saanud selle uue sätte alusel loa klassifitseerida kaks esimest vaidlusalust emissooni CET 1 instrumentideks ajal, mil kolmas emissioon 12. augustil 2016 selliseks klassifitseeriti.

34 Nimelt tuleb see eeldus – mis on vastuolus Crédit agricole'i enda seisukohtadega tema esimese väite esimese osa põhjenduse argumentides, mida on kirjeldatud käesoleva kohtumääruse punktis 18 ja mis puudutavad seda klassifitseerimise kuupäeva – selle kohtumääruse punktides 21–24 esitatuga samadel põhjustel tagasi lükata, kuna apellant ei selgita ka käesolevas väiteosas rohkem, milles täpsemalt seisnes õigusnormi rikkumine, kui Üldkohus asus esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktis 92 seisukohale, et see klassifitseerimine toimus 2016. aasta teises kvartalis, 30. juunil 2016.

35 On aga selge, et viimati nimetatud kuupäeval ei olnud Crédit agricole saanud luba kahe esimese vaidlusaluse emissiooni kvalifitseerimiseks CET 1 instrumentideks, vaid et see luba anti talle hiljem, 26. juulil 2016.

36 Niisiis tuleneb eeltoodust, et Crédit agricole ei ole igal juhul täitnud eelneva loa saamise kohustust, mis oli ette nähtud nii faktiliste asjaolude toimumise ajal kehtinud määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikes 3 kui ka Üldkohtu menetluse jooksul jõustunud muudetud määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikes 3, klassifitseerides nii parandamatult kõik vaidlusalused emissioonid nõuetevastaselt, olenemata sellest, milline säte on *ratione temporis* kohaldatav.

37 Seega ei saa kohtuasjas C-456/20 P ilmselge põhjendamatuse tõttu esimese väite teise osaga nõustuda ja seega tuleb esimene väide tervikuna tagasi lükata.

Teine väide kohtuasjas C-456/20 P ning esimesed väited kohtuasjades C-457/20 P ja C-458/20 P

Esimene väiteosa

– Poolte argumendid

38 Nende väidete esimeses osas väidavad apellandid, et Üldkohus rikkus õigusnormi ja oma põhjendamiskohustust esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktides 119, 121 ja 122, teise vaidlustatud kohtuotsuse punktides 102, 104 ja 105 ning kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 106, 108 ja 109, jättes vastamata väitele, et EKP on rikkunud õiguskindluse põhimõtet, kuna Üldkohtul oli vaja enne mõista vaidlusaluste otsuste põhjendusi ja seega analüüsida, kas need põhjendused olid piisavad. Selle põhimõtte järgimine ei sõltu nimelt põhjendamiskohustuse järgimisest, kuna see põhimõte nõuab karistuse määramiseks üksnes selge õigusliku aluse olemasolu. Selle suhtes ei ole vaja mõista põhjuseid, miks EKP määras selle sanktsiooni ja just selles summas.

39 EKP leiab, et see argumentatsioon on alusetu.

– Euroopa Kohtu hinnang

40 Tuleb meenutada, et nagu käesoleva kohtumääruse punktides 10 ja 11 juba märgitud, tühistas Üldkohus vaidlusalused otsused ebapiisava põhjenduse tõttu osas, milles nendega määrati mõlemale apellandile rahaline haldussanktsioon.

41 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et Üldkohus leidis esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktis 156, teise vaidlustatud kohtuotsuse punktis 139 ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktis 141 õigesti, et apellantide muid argumente, sealhulgas õiguskindluse põhimõtte rikkumist käsitlevaid argumente ei ole enam vaja analüüsida.

42 Nimelt on selge, nagu nähtub esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktist 119, teise vaidlustatud kohtuotsuse punktist 102 ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktist 106, et apellandid olid sellele argumendile tuginenud üksnes selleks, et seada kahtluse alla EKP poolt vaidlusaluste otsustega määratud rahaliste haldussanktsioonide summa õiguspärasus.

43 Kuna Üldkohus tühistas need otsused ebapiisava põhjenduse tõttu sanktsioone määravas osas, ei saanud õiguskindluse põhimõtte võimalik rikkumine seega enam avaldada mingit mõju Üldkohtu nimetatud otsuste tühistamise ulatusele, mistõttu muutus selle põhimõtte rikkumist puudutav argument edutuks. Sellest järeldub, et Üldkohus ei olnud enam kohustatud vastama väitele, et EKP on seda põhimõtet rikkunud.

44 Järelikult tuleb kohtuasjas C-456/20 P esitatud teise väite esimene osa ning kohtuasjades C-457/20 P ja C-458/20 P esitatud esimesed väited ilmselge põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väiteosa

– Poolte argumendid

45 Nende väidete teises osas leiavad apellandid, et Üldkohus rikkus õiguskindluse põhimõtet. Nimelt möönis Üldkohus esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktides 47, 49, 88, 89, 94 ja 95 ning teise ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 44, 74, 75, 81 ja 72 määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 mitmetimõistetavust. Selguse puudumisele viitas ka EBA ühes arvamuses, mille ta avaldas oma veebisaidil 23. mail 2017 selle määruse läbivaatamise raames. Liidu seadusandja pidas seega vajalikuks artikli 26 lõiget 3 muuta.

46 Euroopa Kohtu praktika kohaselt, nagu see tuleneb eelkõige 12. detsembri 1990. aasta kohtuotsusest Vandemoortele *vs.* komisjon (C-172/89, EU:C:1990:457, punkt 9), saab aga karistuse, isegi kui see ei ole kriminaalkaristus, määrata vaid siis, kui selleks on olemas selge ja üheselt mõistetav õiguslik alus. Kuna määruse nr 575/2013 artikli 26 lõige 3 ei olnud selge ja üheselt mõistetav õiguslik alus, ei saanud EKP järelikult tuvastada selle sätte rikkumist õiguskindluse põhimõtet rikkumata. Järelikult tuleb vaidlusalused otsused sel põhjusel tühistada.

47 EKP leiab, et see argumentatsioon on alusetu.

– Euroopa Kohtu hinnang

48 Kuivõrd apellandid heidavad käesolevate väidete teise osa põhjendamisel esitatud argumentides EKP-le ette õiguskindluse põhimõtte rikkumist seetõttu, et viimane tuvastas vaidlusalustes otsustes määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 rikkumise vaatamata selle õigusliku aluse mitmetimõistetavusele, siis tuleb meenutada, et vastavalt käesoleva kohtumääruse punktis 20 viidatud kohtupraktikale ei pea apellatsioonkaebuse väide olema suunatud mitte esimeses kohtuastmes vaidlustatud otsuse tühistamisele, vaid selle kohtuastme kohtuotsuse tühistamisele, näidates ära konkreetsed õigusnormi rikkumised selles kohtuotsuses, ning vastasel juhul on väide vastuvõetamatu.

49 Nii on Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt väide, mis piirdub Üldkohtule juba esitatud väidete ja argumentide kordamisega, tegelikult nõue, mille eesmärk on lihtsalt saavutada Üldkohtule esitatud hagiavalduse uuesti läbivaatamine, mis aga ei kuulu apellatsioonimenetluses Euroopa Kohtu pädevusse (vt selle kohta 22. septembri 2020. aasta kohtuotsus Austria *vs.* komisjon, C-594/18 P, EU:C:2020:742, punkt 91 ja seal viidatud kohtupraktika).

50 Sellest järeldub, et argumentatsioon, milles apellandid heidavad EKP-le ette õiguskindluse põhimõtte rikkumist seeläbi, et ta tuvastas vaidlusalustes otsustes määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 rikkumise, ei ole käesolevas apellatsioonimenetluse staadiumis vastuvõetav.

51 Ülejäänud osas, kuivõrd apellandid heidavad Üldkohtule selles samas väiteosas ette, et ka Üldkohus ise rikkus õiguskindluse põhimõtet, kuna ta lükkas tagasi nende argumendid, milles vaieldi vastu määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 rikkumise tuvastamisele nii, nagu seda tegi EKP, siis tuleb märkida, et nende kriitika põhineb täielikult eeldusel, et Üldkohus möönis käesoleva kohtumääruse punktis 45 viidatud vaidlustatud kohtuotsuste punktides selle sätte mitmetimõistetavust.

52 See eeldus ei pea aga paika.

53 Kõigepealt tuleb märkida, et vastupidi sellele, mida väidavad apellandid, ei asunud Üldkohus esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktis 47 ega teise ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 44 seisukohale, et määruse nr 575/2013 artikli 26 lõige 3 on mitmetähenduslik, piirdudes nendes punktides asjasse puutuva sätte tõlgendamisele eelnevates tähelepanekutes vaid arvamusega, et seda, mil viisil peab pädev asutus väljendama selles sättes nimetatud loa andmist, et krediidiasutus saaks kapitaliinstrumendid kirjendada CET 1 instrumentidena, ei saa tuletada ainult sellest sättest.

54 Kohaldades Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikat, mida on meenutatud esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktis 45 ning teise ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 42 ning mille kohaselt ei tule liidu õiguse sätte tõlgendamisel võtta arvesse mitte ainult sätte sõnastust, vaid ka konteksti ning selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osa see säte on, jõudis Üldkohus esimese kohtuotsuse punktides 51–60 ning teise ja kolmanda kohtuotsuse punktides 48–57 esitatud määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 kontekstipõhise ja teleoloogilise tõlgenduse tulemusel järeldusele, et see säte ei nõudnud mitte pädeva asutuse üldist eelnevat luba teatud kapitaliinstrumentide kategooriale, nagu väidavad apellandid, vaid individuaalset luba.

55 Seejärel, kuna esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktides 88 ja 89 ning teise ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 75 ja 76 ei võtnud Üldkohus oma otsuse selles osas seisukohta küsimuses, kas määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 rikkumine apellantide poolt võis olla õiguspärane, vaid ta vastas apellantide argumentidele hooletuse puudumise kohta määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõike 1 tähenduses, siis ei väljendanud Üldkohus oma seisukohta mitte artikli 26 lõike 3 sõnastuse kohta, vaid EBA avaldatud loetelus sisalduva tingimuse sisu kohta.

56 Lõpuks piirdus Üldkohus esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktides 94 ja 95 ning teise ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 80 ja 81 tähelepanekuga – mis samuti oli osa vastusest samadele argumentidele etteheidetud rikkumise hooletusest toimepanemise kohta –, et teatavatel ettevõtjatel võis olla tekkinud raskusi määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 ulatuse tõlgendamisega.

57 Igal juhul tuleb rõhutada, et esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktides 89–92 ja 95 ning teise ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuste punktides 75–78 ja 81 esitas Üldkohus üksikasjalikult – kuigi apellandid selles osas vaikivad – põhjused, miks käesoleva kohtumääruse punktides 55 ja 56 märgitud asjaolud ei saanud kahtluse alla seada järeldust, et määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 tähelepanelikul lugemisel oli võimalik kõrvaldada selle sätte võimalikud tõlgendamisraskused, lükates nii punkt punkti haaval tagasi argumendid, millega apellandid soovisid näidata, et puudus hooletus määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõike 1 tähenduses.

58 Sellest järeldub, et kuna apellantide argumendid põhinevad vaidlustatud kohtuotsuste vääral tõlgendusel, on need täiesti alusetud.

59 Järelikult tuleb kohtuasjas C-456/20 P esitatud teise väite teine osa ning kohtuasjades C-457/20 P ja C-458/20 P esitatud esimesed väited osaliselt ilmselge vastuvõetamatuse ja osaliselt ilmselge põhjendamatuse tõttu tagasi lükata. Seega tuleb need väited tervikuna tagasi lükata.

Kolmas väide kohtuasjas C-456/20 P ning teine väide kohtuasjades C-457/20 P ja C-458/20 P

Poolte argumendid

– Kolmas väide kohtuasjas C-456/20 P, teine väide kohtuasjas C-457/20 P ja teise väite esimene osa kohtuasjas C-458/20 P

60 Nendes väidetes ja argumentides on apellandid seisukohal, et Üldkohus rikkus määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõiget 1 ja põhjendamiskohustust, kuna ta ei tõendanud, et nad tegutsesid hooletult. Ainuüksi asjaolu, et EKP ja Üldkohus jõudsid määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 teistsuguse tõlgenduseni kui see, mida pooldavad apellandid, ei tähenda, et nad oleksid olnud hooletud. Nimelt, esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktides 87–89 ja 93–95 ning teise ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuste punktides 73–75 ja 79–81 möönis Üldkohus, et teatavad riigisisesed asutused ja arvukad krediidiasutused on tuginenud ühes avaldatud dokumendis esitatud EBA ametlikule seisukohale, kuidas seda sätet tõlgendada. Üldkohus möönis väidetavalt ka seda, et EBA avaldatud loetelu üks lõik toetab nende tõlgendust. Lisaks ei ole Üldkohus näidanud, kuidas sai EKP antud tõlgendus olla asjaolude asetleidmise ajal ettenähtav, kui avaldatud ei olnud ühtegi seda tõlgendust kinnitavat haldusasutuse või kohtu seisukohta.

61 EKP leiab, et see argumentatsioon on alusetu.

– Kohtuasja C-458/20 P teise väite teine osa

62 Teise väite teises osas heidab CA Consumer Finance Üldkohtule ette hea halduse põhimõtte rikkumist, sest ta lükkas kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktis 85 tagasi argumendi, milles ta viitas hooletuse puudumise tõendamiseks EKP nõuete vastuolulisusele ja sellele, et tähtaeg, mille jooksul EKP analüüsis vaidlusaluste emissioonide CET 1 instrumentideks klassifitseerimiseks talle esitatud andmeid, oli ilmselgelt ebamõistlik.

63 Üldkohus leidis sellega seoses väidetavalt ekslikult, et apellant oleks saanud tugineda liiga pikale EKP vastamise ajale juhul, kui EKP oleks teda karistanud kontserni Crédit agricole poolt 30. juuniks 2016 omavahendite nõuete täitmata jätmise eest, ent see liiga pikk aeg ei olnud asjakohane tema määruse nr 575/2013 artikli 26 lõikest 3 tulenevate kohustuste rikkumise eest määratud sanktsiooni õiguspärasuse hindamisel. See apellant leiab nimelt, et EKP ei saa kehtestada omavahendite järgimise nõuet ja ise viivitada selle nõude järgimisega, andes vaidlusaluste emissioonide CET 1 instrumentideks klassifitseerimiseks loa alles seitsme kuu pärast, ehk 4. jaanuaril 2017.

64 EKP leiab, et see argumentatsioon on vastuvõetamatu.

Euroopa Kohtu hinnang

65 Tuleb märkida, et määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõikes 1 on sätestatud, et kui krediidiasutused ei täida tahtlikult või hooletuse tõttu mõne asjakohase vahetult kohaldatava liidu õigusakti nõudeid, millega seoses volitatakse pädevaid asutusi asjakohase liidu õiguse alusel kohaldama rahalist halduskaristust, võib EKP talle käesoleva määrusega antud ülesannete täitmiseks määrata rahalised halduskaristused.

66 Niisiis nähtub selle sätte sõnastusest endast, et krediidiasutuse „hooletus“ selle sätte tähenduses on määruse nr 575/2013 artikli 26 lõike 3 rikkumise eest rahalise haldussanktsiooni määramise tingimus.

67 Kuivõrd Üldkohus tühistas vaidlustatud kohtuotsustega vaidlusalused otsused ebapiisava põhjenduse tõttu osas, milles nendega määrati apellantidele rahaline haldussanktsioon, nagu märgitud käesoleva kohtumääruse punktides 10 ja 11, siis tuleb eeltoodut arvestades asuda seisukohale, et põhjendused, millega Üldkohus lükkas esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktides 79–96, teise vaidlustatud kohtuotsuse punktides 63–82 ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 65–86 tagasi apellantide argumendid, et puudus hooletus määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõike 1 tähenduses, olid Üldkohtu arutluskäigus esitatud vaid ammendavuse huvides.

68 Kuid arvestades, et ammendavuse huvides esitatud Üldkohtu otsuse põhjenduste vastu suunatud etteheited ei saa kaasa tuua kohtuotsuse tühistamist, tuleb need tulemusetuna tagasi lükata (3. septembri 2020. aasta kohtuotsus achtung! *vs.* EUIPO, C-214/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:632, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika).

69 Järelikult tuleb kohtuasja C-456/20 P kolmas väide ning kohtuasjade C-457/20 P ja C-458/20 P teine väide tulemusetuse tõttu tagasi lükata.

Neljas väide kohtuasjas C-456/20 P ning kolmas väide kohtuasjades C-457/20 P ja C-458/20 P

Esimene väiteosa

– Poolte argumendid

70 Nende väidete esimeses osas leiavad apellandid, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi ja põhjendamiskohustust sellega, et ta jättis vastamata EKP-poolse proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumise väitele.

71 Täpsemalt otsustas Üldkohus esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktis 122 ning teise ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktis 109 väidetavalt vääralt, et proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist käsitleva väite lahendamiseks oli tal kõigepealt vaja analüüsida, kas vaidlusalused otsused olid sanktsiooni suuruse kindlaksmääramise aspektist piisavalt põhjendatud. Sanktsiooni suuruse põhjendamata jätmise küsimus on eraldiseisev küsimusest, kas sanktsiooni määramisel on järgitud proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõtet. Lisaks rõhutavad apellandid, et Üldkohtule esitatud repliigis vaidlesid nad sõnaselgelt vastu sellele, et neile võidakse üldse rahaline haldussanktsioon määrata, olenemata selle suurusest, kuna niisugune sanktsioon ei ole määruse nr 575/2013 eesmärkide saavutamiseks vajalik ja rikub võrdse kohtlemise põhimõtet.

72 EKP leiab, et see argumentatsioon on alusetu.

– Euroopa Kohtu hinnang

73 Alustuseks olgu märgitud käesoleva väite esimese osa põhjendamiseks esitatud argumentidest nende kohta, millega apellandid heidavad Üldkohtule ette vastamata jätmist nende argumentidele võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumise küsimuses, et need argumendid tuleb alusetutena tagasi lükata, kuna esimeses kohtuastmes neid ei esitatud. Täpsemalt, vastupidi sellele, mida väidavad apellandid, Üldkohtule esitatud repliik niisuguseid argumente ei sisalda.

74 Ülejäänud osas tuleb apellantide argumentatsioon tagasi lükata samadel põhjustel, mis on juba esitatud käesoleva kohtumääruse punktides 40–44, kuna Üldkohus tühistas ebapiisava põhjenduse tõttu vaidlusalused otsused osas, milles neile igaühele määrati rahaline haldussanktsioon.

75 Nimelt leidis Üldkohus esimese kohtuotsuse punktis 156, teise vaidlustatud kohtuotsuse punktis 139 ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktis 141 õigesti, et sellist tühistamist arvestades ei olnud enam vaja analüüsida teisi argumente, nagu proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist käsitlev argument, mille apellandid esitasid karistuse summa vaidlustamiseks, kuna need argumendid olid muutunud tulemusetuks.

76 Eelkõige tuleb sellega seoses rõhutada, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui ta otsustas esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktides 135 ja 136, teise vaidlustatud kohtuotsuse punktides 118 ja 119 ning kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 122 ja 123, et selleks, et ta saaks kontrollida, kas vaidlusaluste otsustega määratud rahalised haldussanktsioonid on kooskõlas proportsionaalsuse põhimõtte ja määruse nr 1024/2013 artikli 18 lõikes 3 – mis muu hulgas nõuab, et sanktsioonid oleksid proportsionaalsed – sätestatud kriteeriumidega, peab nende otsuste põhjendusest nähtuma õiguslikult piisavalt meetod, mille alusel EKP nende sanktsioonide summad kindlaks määras. Üldkohus leidis seega esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktides 121 ja 122, teise vaidlustatud kohtuotsuse punktides 104 ja 105 ning kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 108 ja 109 õigesti, et selleks, et ta saaks analüüsida apellantide asjakohast kriitikat, pidi ta kõigepealt analüüsima, kas need otsused on piisavalt põhjendatud.

77 Järelikult tuleb kohtuasjas C-456/20 P esitatud neljanda väite esimene osa ning kohtuasjades C-457/20 P ja C-458/20 P esitatud kolmas väide ilmselge põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väiteosa

– Poolte argumendid

78 Nende väidete teises osas heidavad apellandid Üldkohtule ette proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist. Nimelt, kuna Üldkohus tühistas vaidlusalused otsused osas, milles neile määrati kindlasummaline trahv, ja lükkas ülejäänud osas tagasi nende nõude – sealhulgas argumendid, milles väideti põhimõtteliselt vastu selle sanktsiooni määramise võimalikkusele –, kinnitas ta vähemalt kaudselt, et see sanktsioon oli põhimõtteliselt põhjendatud ning kooskõlas proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõttega. Üldkohus keeldus seega muu hulgas analüüsimast teiste niisuguste pankade juhtumeid, kelle puhul EKP oli määruse nr 575/2013 artikli 26 lõiget 3 tõlgendanud nii, nagu seda tegid apellandid.

79 EKP leiab, et see argumentatsioon on alusetu.

– Euroopa Kohtu hinnang

80 Tuleb märkida, et apellantide argumendid põhinevad täielikult eeldusel, et Üldkohus tegi vaidlustatud kohtuotsustes kaudselt, kuid kindlasti otsuse selle kohta, kas neile vaidlusaluste otsustega määratud rahalised haldussanktsioonid olid kooskõlas proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõttega, kuivõrd Üldkohus kinnitas, et need karistused olid „põhimõtteliselt“ põhjendatud.

81 Tuleb aga meenutada, et esiteks, nagu on märgitud käesoleva kohtumääruse punktis 73, ei viidanud apellandid Üldkohtus võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumisele, ja teiseks tühistas Üldkohus vaidlusalused otsused põhjenduse ebapiisavuse tõttu osas, milles nendega määrati igaühele rahaline haldussanktsioon.

82 Sellest järeldub, et Üldkohus ei teinud vaidlustatud kohtuotsustes otsust ei võrdse kohtlemise põhimõtte ega proportsionaalsuse põhimõtte rikkumise kohta, nagu ka nähtub viimati nimetatud põhimõttega seoses sõnaselgelt esimese vaidlustatud kohtuotsuse punktist 156, teise vaidlustatud kohtuotsuse punktist 139 ja kolmanda vaidlustatud kohtuotsuse punktist 141.

83 Järelikult tuleb kohtuasja C-456/20 P neljanda väite teine osa ning kohtuasjade C-457/20 P ja C-458/20 P kolmas väide ilmselge põhjendamatuse tõttu tagasi lükata. Seega tuleb need väited tervikuna tagasi lükata.

84 Seega tuleneb kõigist eeltoodud kaalutlustest, et käesolevad apellatsioonkaebused tuleb jätta osaliselt ilmselge vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata ja osaliselt ilmselge põhjendamatuse tõttu rahuldamata.

Kohtukulud

85 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 137 kohaselt, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, tehakse otsus kohtukulude kohta menetlust lõpetavas kohtumääruses.

86 Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna EKP on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja apellandid on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista apellantidelt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kümnes koda) määrab:

1. **Jätta apellatsioonkaebused osaliselt ilmselge vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata ja osaliselt ilmselge põhjendamatuse tõttu rahuldamata.**

2. **Mõista kohtukulud välja Crédit agricole SA-lt, Crédit agricole Corporate and Investment Bankilt ja CA Consumer Finance’ilt.**

Allkirjad